

niet voorkomen, maar toch stellen we het, omdat daardoor het duidelijkst naar voren komt, wat een bedrijfsraad eigenlijk is. We gelooven namelijk, we kunnen aannemen, dat niemand zal beweren, dat het wozonlijke kenmerk van een bedrijfsraad bepaald wordt door een aantal leden. HET WERKELIJKE KENMERK LIGT IN DE FUNCTIE. Wat is nu de functie van de bedrijfsraad?

Op dit vraagstuk te doorgronden moeten we uitgaan van de nieuwe rechtsverhoudingen, zooals deze uit de nieuwe economische verhoudingen ontstaan. Deze zijn dan zoo, dat met de opheffing van het privaatrecht de productiemiddelen (in de meest algemeene beteekenis) in handen van de gemeenschap zijn overgegaan. De arbeiders ontvangen de bedrijven niet als hun "bezit", maar ze ontvangen deze maatschappelijke goederen, evenals de grondstoffen, om ze zelfstandig ten dienste van de gemeenschap te gebruiken. Ze beheeren de goederen en leiden de productie "in naam van de gemeenschap". Dit beheer verloopt naar de algemeen geldende regels, die voor iedere maatschappelijke arbeid gelden, en die zoo luiden, dat ieder bedrijf zijn verbruik aan maatschappelijke goederen berekent, om de productietijd der producten vast te kunnen stellen.

Op deze economische grondslag worden de nieuwe rechtsverhoudingen opgebouwd. Daarvan vermelden we hier alleen, dat het personeel door hun bedrijfsraad als rechtspersoonlijkheid optreedt. D.w.z. de bedrijfsraad vertegenwoordigt het personeel naar buiten, hij verzorgt de verbindingen met de overige bedrijfsorganisaties en lichamen, en legt verantwoording af van het goederenverbruik.

Dat is de functie van de bedrijfsraad, en men ziet dat deze heelmaal niet samenhangt met het aantal leden. Heetaat het "personeel" uit slechts een arbeider, dan is deze tegelijk "bedrijfsraad" krachtens zijn functie die hij heeft te vervullen. Daarom is de meening dat 10 man geen bedrijfsraad kunnen vormen, fout. De vergissing is daartoe terug te brengen, dat men verkeerd vasthoudt aan een naam. Men verwisselt de naam met de functie, wat altijd een grondig begrip van de vraagstukken verhindert.

Wel is waar bevatten de uiteenzettingen van de Fransche kameraden meerdere punten waarover nog wel een en ander zou zijn op te merken, maar we willen ons tot voorloopig toe dit bepalen, en wel: 1<sup>o</sup> uit ruïne tegebrek, maar ook 2<sup>o</sup> omdat het hier om het kernpunt gaat, waarin, naar onze meening voor alles duidelijkheid gebracht moet worden. Daarom zouden wij het met vreugde begroeten als meerdere kameraden aan de discussie van dit onderwerp deelnamen.

Groepen van Internationale Communisten.

**P. I. C.**

PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN  
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:  
H. CANNE MEIJER  
TRANSVAALSTRAAT 125 (D)  
A'DAM, GEN. GIRO C 2885

Deze mededeelingen worden toegezonden aan de Rev. pers. Men wordt verzocht te plaatsen wat voor de lezers van belang kan zijn. Op aanvraag krijgt ieder deze mededeelingen geregeld toegezonden. Gaarne ontvangt het secretariaat de uitgaven der verschillende organisaties als ruilmateriaal.

Amsterdam October 1930 No. 1.  
Derde jaargang No. 16.

DE SYNDICALISTEN EN DE COLLECTIEVE ARBEIDSCONTRACTEN.

"Wat zij willen, doen zij niet. Wat zij doen, willen zij niet."

Op het congres van het Nederlandsch Syndicalistisch Vakverbond op 13 en 14 September in Amsterdam gehouden, kwam bij de behandeling van de ingekomen voorstellen als punt 1 volgend voorstel van S.B.O. Amsterdam ter behandeling:

"Het congres spreke de wenschelijkheid uit, dat organisaties aangesloten bij het N.S.V., niet deelnemen aan collectieve arbeidscontracten." (Zie: Syndicalist, 4-10-30).

In hun toelichting zeggen de voorstellers o.a.:

"zij achten de c.a.c. in strijd met de beginselen van de I.A.A., die immers op het standpunt staat, dat de bevrijding der arbeiders het werk der arbeiders zelf moet zijn. Daarenboven zijn voorstellers van meening, dat door middel van de c.a.c. het proletariaat door de moderne- en confessionele bonden en het N.A.S. wordt gestuwd in de richting van het parlementarisme. Zij kunnen geen principieel verschil zien tusschen het parlementarisme en de c.a.c., immers de patroons sluiten deze overeenkomsten alleen af in de hoop, rust en vrede in het bedrijf te verzekeren".

Electriciteitswerken Amsterdam is het in principe met de motiveering van den inleider eens...

Land.Fed. van Metaalarbeiders is het theoretisch met den inleider eens...

Metaalbewerkers Amsterdam verwerpen principieel de collectieve arbeidscontracten...

Bouwwarbeiders Groningen zijn niet uit principieele gronden tegen een uitspraak als voorstellers verlangen...

Bouwwarbeiders Utrecht juichen het toe, dat dit punt op de beschrijvingsbrief is geplaatst. De c.a.c. leiden tot zeer ongewenschte toestanden...

Trampersoneel Amsterdam vindt het, principieel gesproken, een juist voorstel...

MAARRRRR

...Op grond van de praktijk, die het overheidspersoneel dwingt aan collectieve overeenkomsten deel te nemen, kunnen de Electriciteitswerken Amsterdam niet voor een voorstel in die richting stemmen.

...de metaalarbeiders zitten met slechts een klein groepje mensen in bedrijven waar vaak een 1500 mensen werken. Als federatie heeft zij

dan ook niet de vrijheid, haar leden te binden aan een uitspraak, waar door deze volkomen buiten hun bedrijf zouden komen te staan, temeer, waar er in haar bedrijf een geweldig overcomplete is.

...de praktische toestand is in elk bedrijf anders en zonder hunne beginselen te verloochenen, moeten zij met de praktijk rekening houden. ... P.A.S. wijst er op, dat men elken invloed, die de federaties eventueel zouden kunnen uitoefenen, bij voorbaat onmogelijk maakt, als men zich geheel van de c.a.c. afzijdig zou houden. Als wij de menschen willen opvoeden moeten wij ze in ons midden hebben. Aan de hand van de praktijk kan men ze aantoonen, dat de c.a.c. nutteloos zijn, zoodat zij er zelf van gaan afzien. Daarenboven vreest het P.A.S., dat men verschillende groepen, als de kleermakers, die op het ogenblik nog weifelen, bij welke centra le zich aan te sluiten, door een dergelijk standpunt zou afschrikken. (Men wordt verzocht te willen gelooven, dat het P.A.S. Groningen wars is van alle opportunistische politiek, P.I.C.).

...men moet die c.a.c. niet te zwaar opvatten: het is meer dan eens gebleken, dat men ondanks alle c.a.c. veel betere condities wist te verkrijgen dan in de overeenkomsten waren vastgelegd. Als er werkelijk een verzetgeest leeft onder de menschen, zal de heele overeenkomst verdwijnen. Wij hebben tegen de arbeiders te zeggen: probeer de directe actie te voeren.

...het is voor het overheids personeel absoluut onmogelijk, de c.a.c. en het georganiseerd overleg te negeren. Men heeft een sterke actie gevoerd, om tot het georganiseerd overleg te worden toegelaten en een dergelijke motie acht Priem, de woordvoerder, ongunstig voor zijn organisatie. Hij bocht trouwens werklozen- en weerstandkassen minstens even bedenkelijk. (Priem is ten minste een oprecht reformist, P.I.C.).

HET BESTUUR ZEGT DAT,

"de Syndicalistische beweging staat op het standpunt der directe actie, en het is dus haar taak te trachten, de arbeidsvoorwaarden van onverschillig welke groep zoo goed mogelijk te maken. De ideeën van de moderne en confessionele bonden, en trouwens ook van het N.A.S., dat we nu maar moeten trachten rust in het bedrijf te brengen, deelen wij in geen enkel opzicht. En wanneer wij aan een dergelijk c.a.c. deelnemen, dan is dat omdat wij er toe gedwongen worden. Spreker vindt dan ook niet, dat de arbeiders door een c.a.c. hun actie moeten laten lamleggen. Maar als men zich geheel van de c.a.c. afzijdig houdt, dan zijn de leden der organisaties van de verschillende voordeelen, die de c.a.c. bieden uitgesloten. Ook de voorstanders van onthouding in dezen verzetten er zich wel degelijk tegen, als van patroonszijde de c.a.c. niet worden nageleefd."

en betoogt verder:

"Wij stellen ons op het standpunt, dat wij, noodgedwongen er aan willen mede doen, als wij door onze besprekingen de gelegenheid krijgen, de ere arbeidsvoorwaarden te bedingen, en den invloed van onze federatie te versterken". (Zoo ge het nog niet wist, dan blijkt uit deze karakteristieke phrasen hoezeer het N.S.V. een "vakbeweging" is en hoe de leiders van het echte ras zijn, P.I.C.).

Arme Syndicalisten, brave, beste vakverenigingsmannetjes. Het beetje beginsel, dat ze nog meetorsen, zit hen geweldig in de weg. met een variatie op van Looy, Jacobus, kunnen ze uitroepen: "Dat vermaledijde beginsel weegt wereldzwaar".

Arme zondaars tegen hun wil bewandelen zij het breede pad van de s.a.c. Tragisch is hun conflict. Zij trachten naar het goede, maar kunnen niet nalaten op te merken, dat zij zich met het kwade bezighouden.

Laten we voor de aardigheid eens aannemen, dat de geheelonthouding een prijzenswaardige zaak is. Dit aangenomen, dan zit het met de Syndicalisten zoo: Zij trekken er 'smorgens op uit om een vergadering van de blauwe knoop te bezoeken, maar 's avonds thuisgekomen zijnde bemerken zij, dat zij stonedronken zijn. (Eerlijk gezegd hebben wij het liever met dronken syndicalisten te doen, dan met "principieele". In het eerste geval begrijp je tenminste hoe het komt, dat ze zoo'n wastaal uitslaan, maar in het tweede geval weet je werkelijk niet waar ze de zottekraam vandaan halen).

Niettemin, de Syndicalisten zijn onderweg. S.B.O. Amsterdam kunnen geen principieel verschil zien tusschen parlementarisme en de c.a.c. Maar wel zien zij de tegenstelling tusschen de c.a.c. en het beginsel, dat de bevrijding der arbeiders, het werk der arbeiders zelf moet zijn. Maar dit inzicht is slechts voldoende om hen te doen beseffen, en misschien ook nog niet eens, dat, wat zij willen, zij niet doen en dat, wat zij doen, zij niet willen.

En waarom dit dan toch? Als men toch zijn beginsels geeft, wat is dan beletsel om volgens die beginsels te strijden?

Waarom moet het "de bevrijding der arbeiders moet het werk arbeiders zelf zijn", toch alleen maar een franje van de syndicalistische geest, waar men per slot van rekening alleen maar last van heeft en niet het kernstuk, waarop de daden van het syndicalisme drijven?

Kan het misschien daarom zijn, makkers van de syndicalist, omdat U de tegenstelling is ontgaan, die ligt tusschen het beginsel hierboven genoemd en het wezen, de geest van de vakbeweging, die gij met het N.S.V. toch ook vormt?

Is het U ooit opgevallen, dat in de vakbeweging "de arbeiders zelf geen werk doen" kunnen. Dat als zij iets doen, zij het doen op bevel van de organisatie, d.w.z. van de leiders van de organisatie. Dat hun voornaamste bezigheid is iets te laten op bevel van hunne leiders? Dat de vakbeweging in de huidige omstandigheden absoluut tegengesteld is aan de zelfactiviteit van de arbeiders? Dat wie zegt vakbeweging, zegt c.a.c. en zegt parlementarisme, is het niet politiek, dan toch economisch? En dat wie zegt vakbeweging nog wel zeggen kan "directe actie", maar dat dan niet meer is dan een gezegde, omdat voor de directe actie staat het c.a.c., dat de leuze van de directe actie tot een even groot paskwil maakt, als die van de "zelfwerkzaamheid"?

Alleen de revolutionaire bedrijfsorganisatie is de organisatievorm van het proletariaat, waarin de arbeiders zelfwerkzaam zijn.

Maar met dez moet gij u, makkers van het Nederlandsch Syndicalistisch Vakverbond, niet afgeven, want gij zijt immers "vakverenigingsmannen", dragende al de consequenties van deze hoedanigheid!

DUISSCHLAND. HET FASCISME OP DEMOCRATISCHE PADEN.

De pers in binnen- en buitenland heeft zich druk bezig gehouden met wat van Duitschland worden zal, nu de Duitse verkiezingen zoo'n verrassende uitslag gebracht hebben. De Duitse verkiezingen hebben hun terugslag in het buitenland gehad. De koersen van de Duitse effecten vielen ondanks regeeringsverklaringen, dat in Duitschland van een revolutionaire omwenteling in de toekomst geen sprake zou zijn. Zelfs Hindenburg moest de Youngkapitalisten van het buitenland verzekeren, dat de verkiezingsoverwinning van de "nazi's" geen tendenzen tot omverwerping van de staat met zich brengt.

Nu evenwel is het angstgeschrei, dat eerste de Duitse coalitiepers daag na de verkiezingen aanhief, verstomd en de alarmkreten klinken niet meer. De storm in de burgerlijke pers is bedaard, nadat steeds duidelijker werd, dat de "Hakenkreuzler" heel gewone kapitalistenknechten zijn, die voor een goed staatsbaantje graag hun nationaal socialistische frasen verkopen.

Het proletariaat moet uit deze feiten leeren. Het moet voorkomen, dat het zich bezig gaat houden met raadseltjes oplossen, hoe of de toekomstige regeering er wel uit mag zien - nationaalsocialisten of sociaalfascisten in de regeering. Voor ons is dat geen vraag. Van betekenis voor het revolutionaire proletariaat is, welke weg de Hitlerianen zullen gaan en wat de nationaalsocialisten met hun verkiezingsoverwinning zullen doen.

Laten de ervaringen en feiten spreken. De nationaalsocialisten hebben reeds lang gezien, dat in Duitschland een opmarsch naar Berlijn, naar het voorbeeld van Mussolini, niet in aanmerking komt, en dat een staatsgreep van de nationaalsocialisten weinig kans heeft. Een putsch van rechts zou een gesloten optreden van het proletariaat ten gevolge hebben, ook dit weten de nationaalsocialisten.

Maar waarom zullen ze ook een putsch op touw zetten, als het staatsapparaat allang een fascistisch instrument geworden is? De democratisering van de democratische staat is zoo ver gevorderd, dat langs wettige weg Hitler en genooten de staat veroveren kunnen. Duidelijk blijkt, dat de grondwet van Weimar, die door de sociaaldemocraten als "de bodem voor het socialisme" geprezen werd, de grondwet is, waarop de contra-revolutie zich ontplooiën kan en zal. Hitler betreedt de weg der Duitschnationalen, die eveneens de lastige bagage van hun beginselen over boord wierpen en zich in een regeering van "Youngknechten" zeer wel thuis voelen. De grondwet is voor de nationaalsocialisten geen hinderpaal, in tegendeel zij is voor hen een platform voor de toekomst. Frick in Thüringen geeft hiervoor het voorbeeld. In Brunswijk is ook een regeering van nationaalsocialisten.

In Leipzig heeft voor het staatsgerichtshof een proces tegen de Ulmer Reichswehrofficieren plaats gevonden, die aangeklaagd werden Hakenkreuzpropaganda in de Rijkswee gevoerd te hebben. Het proces toont met alle duidelijkheid, dat de nationaalsocialisten als nuttige elementen in het kapitalisme beschouwd worden. Hitler, tegen wie een landsverraad vervolging zevende is, wordt als getuige beëdigd en mag een propaganda-redevoering houden. In zijn getuigeverklaring zeide hij: "Wij staan op de bodem van de grondwet, wij willen slechts wettige middelen gebruiken, wij willen slechts mandaten en Ministers."

Een diepe buiging maakt Hitler voor de grondwet van Weimar. De "Kothse Fahne" schrijft naar aanleiding daarvan: Hitler op de knieën. Maar wie ligt op de knieën - de grondwet van Weimar voor Hitler, of Hitler voor deze? Wij weten dat Hitler een kruipende kapitalistenknecht is, maar we moeten deze zaak niet naar persoonlijk, maar naar politieke motieven beoordeelen. De Leipziger rechtakomedie heeft ons geleerd, dat het optreden van Hitler en zijn behandeling voor het gerecht kenteekenen zijn van een elkaar ontbeten van de nationaalsocialisten ende partij en van de oude regeering.

In Duitschland is op het oogenblik een hergroepering aan de orde van de partijen van het kapitaal. De middenpartijen, met uitzondering van het door godsdienstwaanzin bevangen Centrum, ondergaan een samensmeltingsproces. De Duitschnationalen en de Volkspartij hebben groote verliezen geleden. Uit de ineensstorting van de bourgeoisie te voorschijn gekomen. De Hitlerpartij is de laatste reserve van het ineensstortende kapitalisme. Reeds zoo waren de verhoudingen in Italië ten tijd van Mussolini's opmarsch naar Rome. Mussolini buitte het verraad van de sociaaldemocraten uit en hun laffe houding tegenover de bourgeoisie. Hitler probeert in Duitschland eveneens het sporne historische verraad van de sociaaldemocratie tegenover het socialisme voor de nationaal socialistische beweging te bemutten. Anders zou de snelle groei van deze beweging niet te verklaren zijn.

Mussolini paradeerde, voor hij aan de macht kwam, met radikale frasen. Hij eischte kiesrecht hervorming, verzekering van de achturedag, progressieve belasting van het kapitaal, inbeslagneming van de oorlogswinst tot 85%, inbeslagneming van het vermogen van de kerkelijke instellingen en vele andere radikale hervormingen. Deze eischen hadden slechts ten doel om de niet opgehelderde proletarische massas te misleiden en op zijn kant te brengen. Maar aan de macht gekomen, lapt hij alle radikale hervormingen aan zijn laars en nam op het proletariaat afschuwelijk wraak, vermoordde communisten, vernietigde de revolutionaire pers en was een betrouwbaar zaakbezorger voor kerk en bourgeoisie.

Niet alleen het Duitse kapitaal ziet steeds meer in, dat Hitler haar trouwe slavendrijver is, maar de Youngkapitalisten van Amerika, Engeland en Frankrijk, tegen welke Hitler zoo'n groote bet heeft opgezet, zien in hem de beul van de proletarische beweging. Rotmore, de bekende Engelse krantenkoning schreef een hoofdartikel over de overwinning van de nationaalsocialisten. In de Hitlerpartij, ziet hij "Een bolwerk tegen het Bolschewisme" en hij wenscht een fascistische Duitschland met de volgende woorden: "Voor de welvaart van de westelijke beschaving was het het beste als in Duitschland een regeering aan het roer kwam, die van dezelfde gezonde inzichten doortrokken is, met welke Mussolini in de laatste jaren Italië vernieuwde." Zoo begroet een vertegenwoordiger van het Engelse imperialisme en het Youngkapitaal, de hun hevig beschimpende Hitlerianen. Zij nemen de frasen van Hitler even weinig voor ernst, als zij dat eens met die van Mussolini gedaan hebben. In beiden zien zij slechts trouwe kapitalistenknechten.

De bourgeoisie kan gerust zijn, maar het Duitse proletariaat mag zich door het nieuwe politieke gezicht van zijn heerscherklasse niet laten misleiden. (uit :- Kampruf ).

## BURGEROORLOG IN ZUID-AMERIKA?

Als men zoo de krantenberichten leest lijkt het of in Zuid-Amerika een troep van machtswaan bevangen generaals is losgebroken. Op een zeer romantische manier worden oude regeringen omver geworpen en nieuwe grondvest, die in geen enkele in het oog loopende wijze van de oude verschillen.

In de geïllustreerde bladen ziet men afbeeldingen van groote optochten, er vloeit winig bloed en leger en vloot loopende met verbluffende snelheid van de eene partij naar de andere. Regeeringen beweren, dat er rust in het land heerscht en er niets aan de hand is, maar de volgende dag zijn ze verdwenen.

Slechts een paar kenmerkende dingen zijn er in verband met de Zuid-Amerikaansche bewegingen te constateren: De nieuwe Argentijnsche regering (of was het van een ander nieuw Z. Am. bewind?) sprak de wensch uit het eerst door Engeland erkend te worden en Engeland erkende binnen enkele dagen het nieuwe bewind. Bij de onlusten in Brasilië vernielde men een Amerikaansche onderneming. Engeland stuurt kruizers naar Brasiliaansche wateren. De effectenbeursen van New York en Londen reageeren hevig op wat in Zuid Amerika gebeurt.

De reactie van Wallstreet is makkelijk te begrijpen als men volgend citaat uit de New York Times van 25-11-23 leest:

"De Vereenigde Staten hebben 5 dollar in Zuid-Amerika en de Carabische eilanden belegd, tegen iedere 4 dollar in Europa ondergebracht. Voor de wereldoorlog bedroegen onze beleggingen in het Zuiden iets meer dan 1.000.000.000 dollar. Vandaag bedragen ze meer dan 5.000.000.000 dollar. Een vergelijking van de huidige handelscijfers en die van 1912 toont dat voor ieder Amerikaansche dollar ondergebracht in het gebied ten Zuiden van het Panama-kanaal in 1912 er vandaag 10 zijn.

Onze beleggingen in Venezuela alleen reeds zijn zoo groot als onze bezittingen in het geheel Zuid-Amerikaansche continent 16 jaar geleden".

Wie strijden er in Zuid Amerika? Generaal X en generaal Y? Bevolking van stad die en staat die?

Engeland voor de oorlog de grootste geldschietster en bezitter van bezittingen in Zuid-Amerika heeft daar na de oorlog in de Vereenigde Staten een groote en dikwijls sterkere concurrent gevonden. Toch overtreffen b.v. in Brasilië de Engelsche belangen nog de Amerikaansche.

Wie strijden er in Zuid Amerika?

Tusschen de Vereenigde Staten en Engeland bestaan de meest "cordial relations". (hartelijke verhoudingen).

Burgeroorlog in Zuid-Amerika?

OORLOG in Zuid-Amerika!

VERANTWOORDING to 13-10-30. V, te L, 2.50 Totaal 89.55 nog te kort voor het grondbeginselenfonds f 199.50 Of we 't nog beleven?!

# P. I. C.

## PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:  
H. CANNE MEIJER  
TRANSVAALSTRAAT 125 (c)  
A'DAM, GEM. GIRO C 2885

Deze mededeelingen worden toegezonden aan de Rev. pers. Men wordt verzocht te plaatsen wat voor de lezers van belang kan zijn. Op aanvraag krijgt ieder deze mededeelingen geregeld toegezonden. Gaarne ontvangt het secretariaat de uitgaven der verschillende organisaties als ruilmateriaal.

Amsterdam November 1930 No. 1.  
Derde jaargang No. 17/18

### DE REVOLUTIE SCHRIJDT VOORT

#### Het fiasco van 1918-'23.

Er komt een konkebing in de klassenstrijd. Wel is waar nog niet in "ons"

rustige Nederland, waar nog zeer weinig sporen van proletarische activiteit zijn te bekennen, maar dan in ieder geval in Duitschland, terwijl het in Spanje en Italië kraakt. We willen hier echter in het bijzonder de aandacht op Duitschland vestigen, omdat hier de HAARD DER REVOLUTIE ligt en de vooruitzichten der ontwikkeling duidelijker aan de dag treden, dan in de zuidelijke landen.

Om de voortgang der revolutie in zijn wezenlijke trekken te zien, moeten we teruggrijpen op de eigenlijke oorzaken van het fiasco der revolutionaire beweging van 1918-'23. We zijn zoo gewoon, de sociaaldemocratie en de vakbeweging als de eigenlijke beulen der revolutie aan te wijzen. En dit is dan in zoverre juist, dat deze inderdaad het vonnis voltrokken. Maar toch ligt de eigenlijke oorzaak niet in deze contra-revolutionaire organisaties. Toen het keizerlijk gezag gevallen was, vormden zich overal arbeiders- en soldatenraden, die... eigenlijk niet wisten, wat ze moesten doen. Een deel der revolutionaire arbeiders stelde de leuze: "Alle macht aan de raden", wat natuurlijk volkomen in strijd was met de gangbare opvattingen van de democratische ontwikkeling der samenleving. Een ander deel, en dat was het grootste, verlangde echter een nieuwe grondwet, welke echter lange democratische weg, dus door lagemeene verkiezingen tot stand moest komen. Rosa Luxemburg en Liebknecht b.v. stonden ook nog op dit standpunt en ze meenden, dat de Comm. Partij daarom aan de verkiezingen moest deelnemen. De C.P. besloot echter tot sabotage van de verkiezingen en genoemde leiders sloten zich toen bij de meerderheid aan. In de komende strijd zijn ze door deze solidariteit gevallen.

Het eigenlijke fiasco werd dus veroorzaakt, doordat de massa's nog geloof en vertrouwen hadden in de democratische ontwikkeling der samenleving op de grondslag van het kapitalisme en doordat ze nog bevangen waren in de illusie dat ze hun levensvoorwaarden op deze grondslag nog zouden kunnen verbeteren. De sociaaldemocratie en de vakbeweging gaven slechts uitdrukking aan de heersche illusies, sedat de massa's met hun parool: "Slechts arbeid kan ons redden" megingen. De revolutie strandde op de illusie der burgerlijke democratie.

Na 10 jaar.

Nu zijn we tien jaar verder, tien jaren van "democratische ontwikkeling", welke de arbeiders van midden-Europa volkomen in het pauperisme hebben geduwd. En nu bleek bij de laatste verkiezingen in Duitschland, dat een belangrijke omvorming in de opvattingen der massa's zich heeft voltrokken. De z.g.